

THIS IS CLEAN

A férjem egy ideig munkásszállón lakott, bár mindketten éltünk kint, ez a történet az övé. Egy olyan szobában lakott, ahol két kanapé volt egymás mellé tolva, így nem tudott külön aludni és ezen kívül volt még egy szobatársa. Így összesen hárman voltak egy kicsinyke szobában. Az ágy ferde volt, azzal viccelődött, hogy ha esik az eső, legalább lefolyik. A függönyt egyszer akarta kihúzni, a kezében maradt. Többször nem próbálkozott vele. A szálloda tulajdonosnője a férjétől örökölte meg a vállalkozást. Nem kellett féltetni az idős asszonyt, mentes volt minden kedvességtől és az agyafúrtság sem állt tőle távol. Igen furcsán beszélt, kevert angol és német kifejezéseket.

Történt egy nap, hogy az egyik szobatársa úgy gondolta, a tulaj tehetne többet is a tisztaság érdekében. Így amikor a tulaj arra járt, panaszt tett a lepedő miatt. Az gumis lepedő sokkal kisebb volt, mint a matrac, így csak a három sarkán volt ráillesztve, le sem fedte a teljes területet. A panasztétel abból állt, hogy mutogatta a matracot és közben a lepedőt ráncigálta rajta, majd magyarul mondta, hogy koszos. Végül csak megkérdezte a többieket, hogy van a koszos, a férjem mondta neki, hogy „dirty”, majd folytatódott a vita tovább.

– This is clean!

– Dirty! Koszos, érted? Hát, nézd már meg! Tiszta kosz. Hogy van németül?

– Schmutzig.

– Nah, schmutzig! Érted?

– This is clean!

– Mit mond?

– Azt, hogy tiszta.

– Tiszta? Ez?

És a férjem lakótársa ezen annyira feldühödött, hogy elindult kinyitni az ablakot és azzal a lendülettel kidobta a matracot a második emeletről. A matrac repült és a földön landolt. Az idős nő ijedtében a szívére rakta a kezét és távozott.

– Ungarische, ungarische macht mich kaputt!

DAS RATHAUS

Délelőtt tíz óra, hosszú utazás után megérkezett Mariann a szállóra. Ugyanazzal a céllal jött, mint mi mindannyian: külföldön dolgozni. Harmincas vékony, szőke nő volt, két gyereket hagyott otthon, a megélhetés kilátástalansága miatt. Kiköpött mása volt Petinek, hisz testvérek voltak. Ugyanaz, csak női változatban, olyan volt az arca, a testalkata, a beszéde. Nem hittem el, mikor azt mondták, hogy már a sört issza. Emlegették, hogy hasonló kaliber, mint Peti. Nah, de ennyire? A saját szememmel kellett, hogy lássam. A nappaliból néztem meg őt, ott állt, beszélgetett a többiekkel, cigizett és sört ivott. Ugyanúgy gesztikulált, ugyanúgy magyarázott.

Másnap reggel Laci elkísérte Mariannt a hivatalba bejelentkezni, mivel nem beszélt németül. Ez már csak így ment nálunk, aki régebben kint volt és beszélt a nyelvet, az segített az újnak. A hivatalban nem volt senki, aki ügyintézésre várna, így hamar sorra kerültek.

- Ich helfe für diese Frau. Sie möchten anmelden.
- Ok, kein Problem. Woher kommt sie?
- Aus Ungarn.

Hamar végeztek, elindultak gyalog hazafelé. A zebránál álltak, amikor Laci hallott egy ismerős hangot: „sszcccc”. A söröskupak nyitása.

- Fú, már alig bírtam kivárni.

Nyolc óra húsz perc.